

Díky Hráčům se diváci opět přesvědčí, že svět se nemění

Rozhovor s Albertem Čubou

Jaký byl tvůj rok 2012?

„Hektický. Hodně práce a taky dokončování domu, do kterého jsme se s rodinou z Ostravy odstěhovali. Vrátil jsem se tak domů, do Skalice u Frýdku-Místku, kde jsem vyrostl.“

V roce 2012 rovněž zaznamenala velký úspěch inscenace S nadějí, i bez ní a především se mluvilo o jejích hereckých představitelích. Zažil jsi takový ohlas i na jinou svou roli?

„Myslím, že ne. Zatím jsem se vždycky spíš vezl. Ale svou roli bych v tom nijak nepřeceňoval, byť všechny ten ohlas je příjemný a jsem rád, že to tak dopadlo. Původně se to mělo dělat v koprodukcii s pražským Národním divadlem, a kdyby to tak bylo, tak nevím, zda bych měl šanci si v tom zahrát.“

Když jste hru začali zkoušet, tušil jsi, že zaznamená tak velký ohlas?

„Neskromně musím říct, že ano. Jednak doba na toto strašně silné téma byla tak akorát, navíc jde o události, které se nějakým způsobem dotkly skoro každého v této zemi, protože se s režimem musel nějak vypořádat. A taky je to skvěle napsané. Proto v průběhu zkoušek ve mně sílilo přesvědčení, že to bude mít úspěch. A musím říct, že zatím se mi při zkoušení ještě nestalo, že bych si byl výsledkem takhle dopředu jistý.“

V červenci ti bude třicet, co čekáš od toho letošního roku?

„Začínám pomalu bilancovat. A rozhoduju se, co dál. Zda se dál věnovat divadlu a jakou formou nebo audiovizuální tvorbě, která je mou druhou profesí... Zatím jsem ale k ničemu nedospěl.“

Není škoda, když je mladý, pohledný herec jako ty, už tak brzy ženatý? Přeci jen – fanyanky...

„Jak pro koho, pro mě určitě ne. Víím, že v rámci mých vrstevníků to úplně běžné není, ale mě to přišlo normální. A já si budu užívat potom! Až mi bude čtyřicet, děti budou velké, budu zaopatřený, tak to přijde (*smích*).“

A co ty fanyanky? Píšou, dotírají, nosí dárky?

„Ne, nic. Vlastně jo, jednou přišel šampus. Dostal jsem ho od uvaděčky na děkovačce, odnesl jsem si ho domů a až tam jsem zjistil, že na něm bylo napsáno 'pro všechny'. Ale vypil jsem ho sám. Co se týče těch fanynek, to bych k herectví asi musel být ještě frontman nějaké kapely. Jako konzervatorista jsem hostoval u Bezručů, kde Richard Krajčo tehdy hrál Hamleta a jeho kapela Kryštof se zrovna rozjížděla. On ty dopisy měl, celé štosy. Vždycky jsme do něj hučeli – přečti nám to – ale byl charakter a nikdy nic nepustil, že si z toho nebudeme dělat legraci“

Takže tvá žena žárlit nemusí...

„Nemusí, ale žárlí. Ale já na ni taky. Manželka je doktorka a jak známo, nemocnice je semenišťe hříchů, stejně jako divadlo, takže šance jsou vyrovnané (*smích*).“

Jak se jí líbíš na jevišti?

„Žena mi vždycky řekne, že jsem byl šikovný a do žádných dalších hlubších rozborů se raději nepouštíme (*smích*).“

Během studia na konzervatoři jsi točil filmy a chtěl jít na FAMU. Proč tedy nejsi filmový režisér?

„Já říkám, že jsem netočil filmy, ale že jsem si hrál s kamerou. Ale je pravda, že jsem si s ní hrál hodně, hodně mě to bavilo a baví do dneška. A režisérem nejsem proto, že ač jsem si na FAMU přihlášku podal, tak mě tam pro nedostatek talentu nevzali. Ale musím seberiticky prohlásit, že když se dnes podívám na film, který jsem ji tam tehdy prezentoval, tak bych se taky nepřijal. A protože nerozpoznali mou genialitu ihned, tak jsem se ve své pýše už podruhé či potřetí nehlásil, přišla Aréna a dopadlo to tak, že mám malé audiovizuální studio, kde děláme třeba reklamy.“

Reklamy, pro Arénu točíš videomagazín, pro Národní divadlo moravskoslezské spoty k inscenacím. Stačí ti to? Není tam pořád někde zasutý ten sen o filmu?

„Ambice jsou. Chtěl bych jít dál a hloub a ten hraný film natočit. Ale stojí to moc peněz. Už jsem vyrostl z toho, že stačí kamera a pár korun, dnes vím, že některé věci se zaplatit musí, pokud nemají dopadnout katastrofálně. Ovšem každodenní rutina člověka natolik pohlcuje, že nemá čas na něco, co vyžaduje více času a soustředění. Náměty mám, pokud někdy začnu psát scénář, tak asi ve spolupráci s někým dalším, pak ten scénář bude číst strašně moc lidí, aby mi dali strašně moc podnětů, pak se to bude mockrát přepisovat, až z toho možná vyleze něco, co bude točitelné a v našich podmínkách realizovatelné. Pak se budu strašně dlouho rozhodovat, jestli to budu vůbec režirovat nebo jenom produkovat...“

...takže to bude to, čemu se budeš věnovat, až budou děti velké...

„Přesně tak!“

Nyní zkoušíš roli Ichareva v Hráčích – je ti téma hazardních hráčů blízké? Jsi hazardér?

„Ne, to ne, naopak, já si všechno dost promýšlím, než se k něčemu rozhodnu. Co se týče přímo hazardních her, tak jsem měl období, kdy jsme s jedním kolegou z NDM navštěvovali elektronická kasina a hráli ruletu. Bylo to šul-nul, vsadil jsem dvě stovky a odešel s dvěstětřiceti nebo naopak stosedmdesáti korunami, jak říkám, žádný velký hráč (*smích*). A pak jsem jednou z toho kasina vylezl, venku už bylo světlo, přišlo mi to celé divné, tak jsem tu zákaznickou kartu velkým, dramatickým pohybem zahodil do kanálu a tím to skončilo. Ale mít nepotřebných sto tisíc, tak si zajedu do kasina v Monaku. To vzrušení ze hry si totiž pořád pamatuju.“

Hráči v Hráčích jsou lidé s vášní pro karty – pro co máš vášně ty?

„Vášnivě jsem schopen se věnovat počítačovým hrám, což mi žena oprávněně vyčítá. Když mám chvíli, už si tam běžím rychle sednout, utrácím za ně dost peněz, abych pak zjistil, že je hraju jen chvíli nebo naopak u nich strávím stovky hodin. Je to má slabost.“

Hráči jsou hrou o společenské morálce. „Lidi tomu říkají podvod a ještě všelijak, ale vždyť je to bystrost, pronikavost a všestranně rozvinutý talent.“ I takhle by se na věc dalo nahlížet...

„Vždy je to jen otázka toho, jak si to ten který podvodník zdůvodní a omluví. Za Gogola nebo dnes. Jedině by snad pomohla nějaká autorita, která by lidi natolik nadchla a tím otočila společnost o 180 stupňů. Musel by se změnit člověk jako takový, ale to asi nehrozí.“

Tvá postava, podvodník Icharev také říká: „To se právě neuznává, že karbaník může být mravný člověk.“ Může být podle tebe opravdu mravný někdo, kdo se zaobírá podvodem?

„Jsem hluboce přesvědčen o tom, že třeba takový David Rath si o sobě myslí, že je mravný. Ten jistě nezapochoyboval. Sice má to zrcadlo úplně rozbité, ale pořád si myslí, že je to křišťálově čistý obraz. Nikomu neublížil, šlo přece jen o peníze.“

Stalo se ti někdy, tak jako Icharevovi, že jsi si myslel, že jsi vítěz a byl jsi přitom totální looser?

„Kdysi jsem si myslel, že jsem hrozně dobrý herec a trvalo to docela dlouho. Tehdy jsem si na připomínky režisérů nebo šéfa říkal – tak se vykecejte, hoši, já stejně vím nejlíp, co a jak - a až dnes vím, co všechno a proč mi tehdy říkali. Koneckonců můžu se podívat na záznamy ze starých inscenací a někdy se nestačím divit, co jsem to tam dělal. Hlavně koukám na výsledek a přitom si pamatuju, co jsem si tenkrát myslel. A říkám si – no jo, ty blbe jeden... Je to velmi poučné.“

Jakou partičku Gogolovi Hráči v Aréně zahrají?

„Takovou, při níž se diváci po několikáté ve svém životě opět přesvědčí, že svět se nemění a myslím, že nebudou odcházet úplně šťastní (*smích*).“